

Det er meget behageligt at vide, at i det Mindste eet Menneſte følger En med ſaa stor Opmærksomhed, ſom han gjør, og det ſkyder man ham virkelig Tak for. I Dvrigt har jeg ikke Noget at ſige til det, ſom det ærede Medlem fremſatte. Jeg vilde med Fornøielſe følge ham i det Spørgsmaal, hvorom der her er Tale, ſaaſremt det havde været mig muligt at finde nogenſomhelſt Klarhed i hans Betragtningſmaade, men Alt, hvad jeg har hørt, er ſaa uklart, at jeg ikke har det ſjærnſte Begreb om, hvad han vil eller ikke, og det synes, at Thingets Medlemmer have betragtet ham paa ſamme Maade ſom jeg, thi det er ofte gaaet det ærede Medlem ſaaledes ſom ved 2den Behandling, hvor han havde eet Medlem med ſig foruden ſig ſelv.

Hvad nu angaar Loven i dens Helhed, da bemærkede den høitærede Miniſter ved 2den Behandling, at han havde fundet megen Utal fra begge Sider, idet hans egne Standsfæller havde behandlet ham haardt; medens han fra den anden ikke havde ſaaet nogen Tak for ſin Stilling. Jeg tror imidlertid, at den høitærede Miniſter maa finde det aldeles naturligt; thi det er den Skæbne, ſom rammer alle Menneſker, ſom kun vilde. Noget halvt. Naar man kun vil Noget halvt, bliver man angrebet lige stærkt fra begge Sider, og det er den ærede Miniſters Fremgangsmaade; han har hverken villet det One eller det Andet her, men villet gjøre Lidt halvt til en Side og Lidt halvt til en anden Side, og derfor er det naturligt, at Enden derpaa bliver, at man yder ham Utal fra begge Sider. Naar den ærede Miniſter havde ſtillet ſig helt enten til den ene eller til den anden Side, havde han været vis paa til den ene Side at ſaae Tak, men nu har han ſaaet Utal fra begge Sider. Den ærede Miniſter gav ved 2den Behandling en Forklaring af forſkjellige Punkter i Loven, ſom jeg ikke kan erkende for rigtig. Om Punkt 3 i § 2 har jeg anført, at det gjør forſte Stykke i § 1 i mange Punkter til Intet. Miniſteren ſøgte at viſe, at hvis dette Punkt 3 i § 2 gik ud, opnaaede man det Modſatte af, hvad man vilde, men dette kan jeg ikke erkende. I forſte Stykke i § 1 hedder det: „Ved Dndelingen af Bøndergods bliver for Fremtiden at tagttage, at ingen Fæſtegaards Tillig-

gende nedbringes til mindre Størrelſe end 20 Tdr. Land, boniteret Jord til Tarten 24°. Saaſremt dette Punkt 3 i § 2 ikke ſlod der, vilde alſaa ingen Fæſtegaard af den nævnte Størrelſe kunne omdeles, førend den var bleven Selveiendom; det forekommer mig at være aldeles klart. I Punkt 3 ſtaaer der, derimod noget Andet, der ſtaaer, at en Gaard maa omdeles: „naar Hovedparcelen afhændes til Selveiendom med et Tilliggende, ſom godtgjøres at være tilſtrækkeligt til en Gaardmandſfamilies Ernæring“. Dette viſer, at naar en Godſeier har flere ſaadanne Gaarde af denne Størrelſe, vil han kunne udlægge fra hver Gaard en Parcel, der kan blive til Noget, ſom intet Menneſte veed.

Den ærede Miniſter indrømmede ved forrige Behandling, at paa enkelte Steder kunde 1 Tonde Hartkorn anses for tilſtrækkelig til en Bøndefamilies Ernæring, men der kan være mange Landvæſenskommiſſioner, der i givne Tilfælde vilde erklære, at en Tonde Hartkorn er tilſtrækkelig til en Bøndefamilies Underhold. Overhovedet er dette, hvad der vil være tilſtrækkeligt til en Families Underhold, ſaa ubeſtemt, at man kan ſige, at naar den ikke netop ſulter ihjel, kan den ernære ſig. Og dette ſkal afgjøres af en Landvæſenskommiſſion! Der ere vi ligefrem inde paa Billaarlighedens Gebet. Naar en Godſeier ſaaledes fra enhver af ſine Gaarde lægger 1 eller 1½ Tonde Hartkorn ud netop, ſaa meget, ſom en Landvæſenskommiſſion finder, at en Familie kan leve paa uden at ſulte, ſaa kan han omfordele det Andet, ſom han vil, ſaa kan han omfordele det f. Ex. til Lodder paa 15³/₄ Skæpper Hartkorn, leie eller forpagte dem ud paa 10 Mar, og naar ſaa de 10 Mar ere gaaede, kan han ſammenlægge dem til de ſaa meget yndede Forpagtergaarde, ſom man tidligere i ſaa høi Grad har beſtræbt ſig for at ſtaffe tilveie her i Landet. Her er netop en Bet. anvist til, at ſaadanne større Forpagtergaarde kunne oprettes. Jeg kan derfor paa ingen Maade erkende, at den ærede Miniſter har Ret, naar han ſiger, at denne Beſtemmelſe under Nr. 3 ſkulde være ſaa ubetydelig og intetſigende. — Hvad § 3 angaar, ved hvilken den ærede Miniſter ogſaa paaſtaaer, at det er nødvendigt, at Indenrigsminiſteren ſaar Bevillingsmyndig-